

Chem astăzi cerurile și pământul ca martori

Deuteronomul 30.19: Chem astăzi cerurile și pământul ca să mărturisească împotriva voastră: v-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege dar viața, ca să trăiești ...

Omul vrea să trăiască, și într-o anumită privință chiar are un drept la viață. Aceasta este o pretenție pe care toți o poartă în sine de la naștere și care nu le mai trebuie dovedită. Dreptul la viață și înfăptuirea lui i-a mișcat cât se poate de profund pe oameni în toate timpurile. Atât fizic, cât și mental s-a luptat cu înverșunare pentru acestea. De aceea, popoare întregi s-au luptat în vremurile trecute, adesea până la nimicirea unuia. Noi știm numai puțin despre acele „lupte pentru existență”, cum am numi noi astăzi asemenea lupte pentru realizarea dreptului la viață. Dar puținul acesta ajunge ca să ne facem o idee despre grozăvia lor. Și cum este în lucrurile mari, așa este și în lucrurile mici. Încercările popoarelor de a-și impune dreptul la viață se succed cu mari întreruperi. Dar necurmat, fără încetare – și în vremea noastră mai mult decât oricând – are loc un mic război al unuia contra altuia, care este purtat probabil cu alte mijloace, dar cu aceeași energie. Și nu numai omul, ci întreaga natură este expusă acestei lupte pentru existență. Și aici, o creatură își apără dreptul la viață de multe ori numai prin aceea, că o distruge pe cealaltă.

Asemenea observații ne duc absolut inevitabil la întrebarea: de fapt, dreptul la viață se poate obține fără distrugerea altor vieți sau, spus mai simplu: există, în genere, viață fără moarte? Nu este fiecare viață, dacă vrea să se mențină pe sine, *nevoită* să distrugă o altă viață? Da, așa este. O privire în viața noastră așa de „pașnică” ne arată deja, că noi nu *putem* exista fără să distrugem altă viață, fie de origine vegetală, fie animală.

Dar atunci, unul sau altul sigur va spune: aceasta este îngrozitor! Și îngrozitor este faptul că eu până acum n-am observat niciodată, nu m-am gândit niciodată la lucrul acesta. Cât de mult *a trebuit* deja să distrug eu pentru menținerea vieții mele și cât de mult a fost poate chiar inutil să fie ucis, fără niciun folos. Da, este o realitate că fără moarte nu este posibilă viața. La această realitate nu poate să schimbe principial nimic nici cea mai bună intenție; aici avem în față o lege a naturii.

Și totuși există o viață care nu este supusă acestei legi a naturii. Textul nostru vorbește despre ea. Acestei vieți nu poate niciun timp, nici chiar eternitatea să-i facă vreun rău. Aceasta este adevărata viață, prin care moartea a fost biruită, ca să nu mai poată să-și impună pretențiile, totuși așa de neînduplecate altfel. Și lucrul acesta este posibil numai prin faptul că această viață este independentă de natura noastră umană, care, cum știm cu toții, este caracterizată de faptul că *toți oamenii trebuie să moară*. Această viață independentă este de origine divină. Ca s-o facă să se arate a trebuit ca singurul Fiul, care este din eternitate în sânul Tatălui, să ia chip omenesc și să înceapă pe pământ lupta împotriva morții, în sfera sa de stăpânire. Ca *Mântuitor al lumii*, Fiul lui Dumnezeu i-a căutat pe oameni, a devenit El Însuși un om simplu, ba chiar sărac, care „n-are unde să-și plece capul”. El a simțit foarte profund împreună cu ei toată nenorocirea lor, cea exterioară și cea interioară. Oriunde a întâlnit-o, acolo Și-a dovedit puterea vieții divine. El a vindecat boli – prevestitorii morții -, le-a dat pace păcătoșilor neliniștiți, sclavii morții, da, El i-a luat morții prada pe când îi învia pe morți. În fața lui Lazăr, cel care murise, El a putut să

vorbească despre Sine ca fiind „învierea și viața”. Dar dacă voia să-i ia morții *definitiv* puterea, dacă voia să-l desființeze „pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” și să-i elibereze pe toți cei „care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14,15), atunci trebuia să meargă mai departe. Pentru scopul acesta trebuia El Însuși să coboare în moarte; și de ce circumstanțe era însoțită această coborâre în moarte! Ca să aducă la lumină „viața și neputrezirea” pentru sclavii morții [2 Timotei 1.10], El a trebuit să devină un purtător al păcatelor, pentru că „plata păcatului este moartea” [Romani 6.23]. Pentru a elibera de păcat, El, care n-a cunoscut păcat, a trebuit să fie făcut păcat și de aceea să fie zdrobit de loviturile judecării divine. Numai în felul acesta a putut să fie croită calea care I-a permis lui Dumnezeu să-i dăruiască păcătosului viața eternă, în loc să-l condamne pentru totdeauna.

Ce L-a costat pe Domnul nostru această lucrare de ispășire, nu știm și, desigur, nimeni nu va pătrunde aceasta vreodată.

El a purtat toate păcatele.

Toate păcatele noastre, prin care noi am fost vânduți morții și astfel diavolului, El le-a luat asupra Sa pe cruce în ceasurile de întuneric. Firește că diavolul voia să triumfe și să se privească deja ca biruitor, când de pe buzele Mântuitorului suferind a venit întrebarea: „Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27.46]. Dar tocmai ceasurile acelea au devenit temelia pentru cea mai minunată clădire din pietre vii, a cărei întemeiere Isus i-o prezisese odinioară ucenicului Său, Petru, o clădire pe care nici porțile Locuinței morților nu o vor învinge (compară cu Matei 16.18).

Da, pe Golgota, moartea a fost biruită pe propriul ei teren. Și faptul că lucrarea Biruitorului asupra morții și a lui satan a fost recunoscută și pecetluită de Dumnezeu, o dovedește învierea lui Isus. El „a înviat *cu adevărat*” (Luca 24.34) și astfel, moartea este o dată pentru totdeauna vrăjmașul judecat.

Pe baza acestor fapte mari, moartea și învierea, Domnul Isus dăruiește astăzi *viața eternă* oricui crede în El și în mesajul Său. Acest mesaj începe odată cu comunicarea serioasă adresată oamenilor, că *fiecare trebuie să moară pentru că a păcătuit*. Sub acest adevăr serios, că este un păcătos și de aceea a meritat moartea și judecata, trebuie să se plece fiecare. Dacă a făcut-o, atunci poate să audă mai departe mesajul despre Mântuitorul venit pe acest pământ din dragoste sinceră, care a murit ca oricine crede în El să aibă viața eternă și la urmă poate să triumfe cu siguranța că și pentru el va veni ceasul despre care se spune: „Moartea a fost înghițită de victorie. Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” (1 Corinteni 15.54,55). Cu încredere recunoscătoare, el poate deja astăzi să spună:

Da, Isus trăiește-n veci:
Cerul gloria-I vestește.
Izbăvit sunt de păcat,
El deplin mă-îndreptățește.
Viață nouă El mi-a dat
Pentru c-a fost judecat.